

ВИВЧЕННЯ ФАРМАКОТЕХНОЛОГІЧНИХ ХАРАКТЕРИСТИК БІФОНАЗОЛУ

І. М. Кобаль, В. В. Гладішев

Запорізький державний медичний університет

gladishevvv@gmail.com

Вульвовагінальний кандидоз (ВВК) є одним з проявів кандидозу, який реєструється в середньому у 75 % жінок репродуктивного віку при цьому грибкова інфекція нерідко поєднується з хірургічною, урологічною, терапевтичною, гінекологічною патологією, що не лише утрудняє діагностику, але і перешкоджає ефективному лікуванню основного захворювання.

Основний принцип терапії даної патології - це ефективно впливати на гриби, не допустити рецидивів захворювання і виключити негативну дію препаратів на організм пацієнта.

Однією з найбільш ефективних груп сучасних протигрибкових лікарських засобів, що використовуються для терапії ВВК являються препарати - похідні азолів.

При цьому системне призначення препаратів групи азолів обмежено цілим рядом побічних реакцій. До них відносяться їх кумуляція в організмі людини при тривалому застосуванні, а також ряд інших ускладнень - нудота, головний біль, слабкість, фотофобія, гепатит, алопеція, артралгії, міальгії, парестезії, гіпертензія, тромбофлебіт, лейкопенія, розвиток отиту, блефариту. Також звертають увагу на гнітючу дію імунної системи, функції статевих залоз, надниркових залоз.

У зв'язку з цим представляє інтерес використання антимікотичних препаратів для місцевого застосування, що мають ряд переваг над системними. Це простота застосування і дозування, створення високої концентрації діючої речовини безпосередньо в місці застосування лікарського засобу, мінімальна токсична дія на організм (особливо на печінку), оскільки препарат потрапляє в сферу застосування, минувши кровоносну систему.

Серед спеціалізованих інтравагінальних форм антимікотиків фахівці і пацієнти віддають перевагу вагінальним супозиторіям, оскільки вагінальні пігулки часто викликають роздратування і свербіж, а застосування вагінальних кремів недостатньо комплаентно.

Нині у зв'язку з наявністю резистентності патогенних мікроорганізмів до широко використовуваним в терапії ВВК препаратам доцільний пошук активних фармацевтичних інгредієнтів з групи азолів, які за наявності доведеного широкого спектру антифунгального і антибактеріального ефекту ще не використовуються для вагінального шляху введення.

Однією з таких біологічно активних речовин групи азолів являється біфоназол (дифенілбензил імідазол), що є протигрибковою речовиною широкого спектру дії. У Україні зареєстрований у формі 1 % -го розчину, гелю і крему для терапії дерматомікозів і комбінованої мазі «Канеспор» для лікування оніхомікозів. Дані про вагінальне використання біфоназолу в літературі відсутні.

Метою даної роботи є вивчення розчинності біфоназолу в допоміжних речовинах, що використовуються в технології виготовлення м'яких фармакотерапевтичних засобів, оскільки це справляє суттєвий вплив на фармакотехнологічні властивості лікарської форми.

Установлено, що біфоназол дуже легко розчинний у хлороформі, розчинний у спирті метиловому та димексиді, поліетиленоксиді-400 (при нагріванні), пропіленгліколі (при нагріванні), твині-80 (при нагріванні), помірно розчинний у спирті етиловому, олії соняшниковій (при нагріванні), розплавленому твердому жиру, дуже мало розчинний у воді очищеній, 0,1 М розчині натрію гідроксиду, гліцерині, оліях касторовій та вазеліновій навіть при нагріванні.

Досліджені фармакотехнологічні властивості біфоназолу дозволять оптимізувати процес створення науково-обґрунтованої технології виготовлення на основі доступних вітчизняних технологій його вагінальної лікарської форми – супозиторіїв, що є актуальним для фармацевтичної й медичної науки, дозволити розширити фармакотерапевтичний арсенал вітчизняних ефективних антимікотичних препаратів.

РОЗРОБКА ЛІКУВАЛЬНО-КОСМЕТИЧНОГО ЗАСОБУ ДЛЯ СТАРІЮЧОЇ ШКІРИ

Т. М. Ковальова, Н. П. Половко

Національний фармацевтичний університет

atl@ukrfa.kharkov.ua

Порушення роботи систем захисту та відновлення шкіри, які протистоять дії пошкоджуючих факторів, призводить до запуску процесів старіння. Гормональне старіння організму жінки характеризується не лише дисфункціями репродуктивної системи, але й рядом зовнішніх ознак, які позначаються на стані шкіри: атрофія тканин, сухість, витончення, зниження проліферації клітин, колагену, еластину, глікозаміногліканів, накопичення патологічних сполучних протеїнів, склеротичні зміни судин, атрофія та зниження секреції сальних та потових залоз.

Для протидії ознакам гормонального старіння шкіри використовують зовнішні засоби головним чином захисної, антиоксидантної, зволожувальної дії. При цьому більшість споживачів надають перевагу засобам, які містять природну лікарську рослинну сировину. Однією з найбільш затребуваних груп природних речовин, що володіють антиоксидантною активністю, є поліфенольні сполуки.

Метою даної роботи є обґрунтування, розробка складу та дослідження фізико-хімічних, технологічних властивостей лікувально-косметичного засобу, що містить поліфенольний комплекс.

Об'єктами досліджень були емульсійні креми з водними екстрактами шишок хмелю, шавлії, грициків та конюшини лугової.

Матеріали та методи. В основу роботи покладені попередні дослідження з опрацювання складу емульсійних основ, одержаних методом холодного емульгування. В якості емульгаторів було використано Easynov